

K-POP ACADEMY

**SPOTLIGHT
& SCHADUW**

MINA FINCH

DE FONTEIN

HOOFDSTUK 1

• • • • •

De limousine glijdt door de stad alsof ze op een wolk zweeft. De straten zijn vol winkelende mensen, studenten en volwassenen die naar hun werk gaan. Hana zit comfortabel op de zachte achterbank en ziet de buitenwereld aan haar voorbijtrekken als een scène uit een ouderwetse film. Ze kan hier best aan wennen: reizen in stijl.

Gisteren was ze nog een van de mensen in de menigte buiten. Gekleed in haar schooluniform haastte ze zich in de verzengende hitte langs de marktkraampjes en de pittige, zoete geuren van *tteokbokki*, mungboonpannenkoekjes en dumplings.

Vandaag is een totaal andere dag. Vandaag is Hana's eerste dag als leerling van de K-pop Academy. Ineens wil ze zichzelf in haar arm knijpen, maar in plaats daarvan vouwt ze de brief open die ze al die tijd stevig vasthoudt. Een uitnodiging. Een studiebeurs, persoonlijk ondertekend door de schooldirecteur: Lee Eun-bi.

Ze leest de brief net voor de honderdste keer als ze zich realiseert dat de limo tot stilstand is gekomen. Het schoolgebouw van de K-pop Academy ziet er groot en indrukwekkend uit. Ze kijkt naar het kolossale bouwwerk, naar de ramen van de vloer tot aan het plafond en de gigantische, dubbele deuren. Het voelt nog steeds als een droom, maar haar snel kloppende hart en bezwete handpalmen vertellen haar dat dit echt is. Hier is ze, een mysterieuze, overgeplaatste leerling, die komt aanrijden in een limousine. Het is het soort aankomst waar wannabe popsterren over fantaseren.

Gelukkig heeft ze zich hierop gekleed. Ze draagt een gigantische zonnebril, glittersneakers en een knalrode blazer over haar oude schooluniform. Ze weet dat ze zal opvallen tussen de leerlingen met hun blauwe K-pop Academy-uniforms, maar dat is toch ook de bedoeling als ze een superster wordt?

Op de stoep voor de school, slechts een paar meter van waar ze wordt afgezet, is een dansgevecht bezig. Wel honderd leerlingen staan toe te kijken.

Ze haalt een keer diep adem en bereidt zich voor op haar grandioze entree.

De deur van de auto gaat open en de chauffeur steekt zijn hand met witte handschoen naar haar

uit om haar te helpen. *Doe alsof, totdat het echt voelt*, zegt ze tegen zichzelf. *Jij hoort hier thuis*. Ze zet haar acteergezicht op, stapt uit de auto en zet een eerste stap richting haar toekomst.

Maar... ze zet een misstap. Het lijkt allemaal in slow motion te gebeuren: haar lichaam valt voorover en haar handen, waarmee ze zichzelf wil opvangen, landen op de rug van een lang meisje met een lange, rode vlecht. Dat meisje valt tegen een ander meisje met witblond haar aan en binnen enkele tellen vallen alle zangers en dansers om als dominostenen. Hana ligt boven op de stapel leerlingen met haar gezicht naar beneden.

‘Ga van me af!’ roept een stem onder op de stapel nors. ‘Wat is er mis met jullie onhandige koeien?’ Met een bijna onmenselijke kracht staat de eigenaar van die stem – een kleine, oranjeharige diva – op uit de berg omgevallen leerlingen. Ze kijkt nijdig naar de andere meiden die omhoogkrabbelen en hun kleren recht-trekken. ‘Taeyang, was dit weer een van jouw grapjes, of verloor je echt je evenwicht? Dit moeten we beter doen, we moeten ALTIJD perfect synchroon zijn.’

Taeyang, het meisje met de lange, rode vlecht, schudt haar hoofd. ‘Je hoeft niet naar mij te kijken.

Ik deed wat ik moest doen en probeerde in de maat te blijven. Toen werd ik omgeduwd.'

'Nari?' De norske diva kijkt streng naar het blonde meisje dat kijkt alsof ze nu het liefst onzichtbaar zou zijn. Ze schudt haar hoofd zo wild dat haar blonde haren voor haar gezicht vallen.

Zeg iets, zegt Hana tegen zichzelf. Ze hebben respect voor je als je eerlijk bent.

'Het was mijn schuld.'

Het oranjeharige meisje staart boos naar Hana. Ze lijkt groter te worden als ze op Hana afloopt. 'Jij? Wie ben jij nou helemaal?'

Taeyang legt een hand op de schouder van haar woedende vriendin. 'Dat is de *heuksujeo*, het uitschot,' mompelt ze terwijl ze naar Hana kijkt.

'Hoe noem je mij?' vraagt Hana geschrokken. Als het grootste driefvoudige talent van haar district – zangeres, danseres en actrice – wordt Hana niet vaak beledigd, dus dit doet pijn, ook al weet ze eigenlijk niet precies wat '*heuksujeo*' betekent.

Nari gaat naast Hana staan. 'Taeyang bedoelt het niet slecht,' zegt ze zachtjes. 'Ze herhaalt alleen wat Soojin zei toen we hoorden dat jij naar deze school zou komen.'

‘En zij is Soojin?’ zegt Hana. Ze kijkt naar de oranjeharige diva. ‘En wat is zij dan?’

‘Ik ben *geumsujeo*, de elite. Alsof je mij niet herkent.’ Soojin rolt met haar ogen. Dan merkt ze Hana’s lege blik op. ‘O, mijn hemel. Heb je onder een steen gelegen? Je weet echt niet wie mijn ouders zijn?’

‘Nee, maar kijk, het spijt me echt dat ik je dansje heb verpest of zo. Het is mijn eerste dag. Dus vergeef het me maar, oké?’ zegt Hana.

‘Heb een beetje respect, *unnie*,’ fluistert Nari in Hana’s oor. ‘Moon Soojins ouders zijn K-pop Academy-royalty.’

Voordat Hana vragen kan stellen, loopt een stevige vrouw met een dikke bril haastig op ze af. Zij hoeft zichzelf niet voor te stellen. Dit is directeur Lee. Ze maakt supersterren van haar leerlingen en ze is de reden dat de K-pop Academy boven aan de lijstjes met droomscholen staat van elke jonge performer. Ze staat net zo bekend om haar strenge reputatie als om haar oog voor talent.

‘Kim Hana, dat is nogal een entree. Denk je dat je het schoolgebouw kunt bereiken zonder nog meer gedoe te veroorzaken?’

Hana maakt een buiging. 'Ja, directeur Lee. Mijn excuses voor mijn onhandigheid.' Hana pakt haar bagage aan van de chauffeur en bedankt hem.

'Je aanbevelingsbrieven deden mij geloven dat je geen enkele imperfectie hebt. Blijkbaar is uit een limousine stappen wel een aandachtsgebied waarin je nog wat training nodig hebt.'

Hana denkt te zien dat de directeur even glimlacht. Misschien is ze niet zo gemeen als ze lijkt.

Terwijl de directeur Hana wegleidt van de dansers, gromt Soojin waarschuwend: 'Dit is nog niet klaar.'

De directeur lijkt Soojins opmerking niet te hebben gehoord. Ze leunt samenzweerderig naar Hana toe en zegt: 'Je bent niet alleen uitgekozen vanwege je potentie als popster, Kim Hana. Je vechtsportervaring is mij ook opgevallen. Ik wil je later vandaag spreken. We moeten privé met elkaar praten over hoe jouw specifieke vaardigheden van dienst kunnen zijn. Ik ben bang dat ze al snel nodig zullen zijn.'

'Het is een eer dat ik ben uitgekozen, directeur Lee, en ik ben dankbaar voor de studiebeurs...' zegt Hana, maar de directeur onderbreekt haar.

‘Misschien ben je ons niet meer zo dankbaar als je eenmaal binnen bent. Nu moet ik terug naar Moon Soojin, voordat haar woede het hele schoolplein in duisternis hult.’

Als Hana door de grote dubbele deuren stapt en haar nieuwe school betreedt, probeert ze zich te concentreren op hoe belangrijk dit moment is. Dit zijn haar eerste stappen in haar nieuwe, gedroomde leven als een popster. Maar ze kan alleen maar denken aan de waarschuwing van de directeur en de woede van Moon Soojin, de onbeschofte diva met het knal-oranje haar.

Ze weet wat haar familie nu tegen haar zou zeggen. Haar oma, *halmoni*, zou zeggen: *Dat meisje heeft het vuur van een demon in zich*. Haar moeder zou Hana eraan herinneren dat Soojin slechts een obstakel is op haar pad om een superster te worden. Het is nog niet zeker wat de grootste bedreiging gaat zijn, die diva of een ander, nog onbekend gevaar, maar Kim Hana weet één ding zeker: ze moet hier op haar hoede zijn.

HOOFDSTUK 2

.....

Hana staat doodstil in de deuropening van de school terwijl leerlingen haar aan beide kanten passeren en zich alle kanten op haasten. Het lijkt wel alsof iedereen de bel heeft horen gaan behalve Hana. In de zee van leerlingen in blauwe uniformen ziet Hana twee bekende gezichten. Nari, de verlegen, blonde zangeres, en Taeyang, het stoere meisje met de rode vlecht, lopen op haar af. Nari pakt Hana's tas met een beleefde buiging en Taeyang pakt Hana vast bij haar elleboog.

‘Kom op, nieuw kind. Anders komen we te laat,’ zegt Taeyang en ze trekt Hana de menigte in.

‘Te laat waarvoor?’ vraagt Hana. Ze probeert haar arm los te worstelen, maar Taeyang heeft een ijzeren greep.

‘Ruikje dat niet?’ vraagt Nari. Haar gezicht straalt van geluk en enthousiasme. ‘Het is vandaag all-you-can-eat-*ramyeon*-dag!’

De twee meisjes wurmen zich vakkundig door de

menigte heen zonder lomp te zijn, maar heel zacht-aardig zijn ze ook niet. Vastberaden, zou Hana zeggen. ‘Wat is er zo bijzonder aan *ramyeon*-dag? We krijgen thuis toch heel vaak noedels?’

De meisjes staan ineens stil en staren haar aan. ‘Dit zijn niet zomaar gewone noedels!’ roept Taeyang bijna. ‘Deze noedels zijn bedekt met pittige, zoute bouillon en viskoekjes en gekruide eieren en groente en chilivlokken en...’

‘En we staan zo niet vooraan in de rij, als we niet opschieten!’ roept Nari. Zo luid heeft Hana haar nog niet eerder horen praten, en haar stem krijgt Taeyang direct in beweging.

Ze worstelen zich naar voren totdat ze bijna vooraan de groeiende menigte staan. Slechts zes leerlingen staan voor hen, vier jongens en twee meisjes. Zij kijken als enigen niet gehaast of gepanikeerd. ‘Waarom stoppen we hier? Waarom gaan we niet helemaal vooraan staan?’ vraagt Hana. ‘Zij zien eruit alsof ze het niet erg vinden als we voor hen gaan staan.’

Taeyang schudt haar hoofd. ‘Je moet nog veel leren, nieuweling. Dat zijn *eunsujeo*, rijkeluiskinderen. Ze wachten op hun koningin. Zij mag als eerste naar binnen.’

Hana kan wel raden wie dat is, want op datzelfde moment vormt zich stilzwijgend een pad door de menigte en de oranjeharige diva van het dansgevecht komt aanlopen. ‘Natuurlijk. Zij is de koningin,’ zegt Hana en ze rolt met haar ogen.

Zonder op of om te kijken, alsof het de normaalste zaak van de wereld is dat een menigte aan de kant gaat speciaal voor jou, duwt Soojin de dubbele deuren open en slentert de kantine in.

De *eunsujeo* volgen haar. Daarna trekken Nari en Taeyang Hana de kantine in.

Medewerkers staan bij een grote metalen ketel en scheppen dampende noedelsoep op. De leerlingen staan zonder iets te zeggen in een rij. Elke leerling krijgt een dienblad vol eten. Hana loopt achter de meisjes aan naar een tafel voorin en gaat zitten. Nog voordat ze haar servet heeft opgevouwen en haar eetstokjes heeft losgehaald, ziet ze dat haar twee nieuwe vriendinnen hun mond al vol noedels hebben gepropt. Hun ogen vallen bijna uit hun kassen en hun wangen zijn vuurrood van de hitte en de pittigheid.

‘Ik durf het bijna niet te vragen, maar waarom is het zo belangrijk om vooraan te staan op *ramyeon*-dag?’

Een lange jongen met een rommelige pony ploft op de lege stoel aan hun tafeltje. 'Vooraan betekent dat je dichterbij zit als ze de tweede ronde aankondigen.' Hij steekt zijn hand uit naar Hana. 'Jij bent vast het nieuwe studiebeurskind. Ik ben Jason.'

'Je bent Amerikaans?' vraagt Hana terwijl ze beleeft wat noedels slurpt. Haar ogen worden groot. 'Dit zijn de beste *ramyeon* die ik ooit heb gehad! Ik ben nu al dol op *ramyeon*-dag!' schreeuwt ze uit.

Ze moeten allemaal lachen.

'Ik ben half-Amerikaans,' legt Jason uit. Hij haalt zijn eetstokjes uit de verpakking en laat er per ongeluk eentje onder de tafel vallen. 'Ik moet nog wennen aan deze dingen. Ik ben ook nieuw. Nari en Meyoni hebben me geholpen toen ik hier net aankwam.'

Hana draait zich om naar haar nieuwe, roodharige vriendin. 'Ik dacht dat je Taeyang heette.'

Jason geeft antwoord namens Taeyang, die haar restje bouillon opdrinkt. 'Haar ouders wilden eigenlijk een zoon en gaven haar een jongensnaam. Ik heb haar de bijnaam Rameyoni gegeven, of Meyoni in het kort, omdat ze geobsedeerd is door *ramyeon*. Ik raad je aan om bij deze twee in de buurt te blijven. Ze zijn het onofficiële welkomstcomité van de K-pop Academy.'

Taeyang gaat staan. ‘Je bedoelt dat we de loslopende zwerfkinderen oppikken.’

‘Hoe wil je dat ik jou noem?’ vraagt Hana. ‘Als we vrienden worden, wil ik het wel goed zeggen.’

Daar denkt ze even over na. ‘Ik vind Tae wel leuk.’

Hana glimlacht. ‘Dat is dan afgesproken. We zorgen ervoor dat iedereen behalve Jason je vanaf nu Tae noemt.’

Taeyang pakt haar lege kom en loopt weg. ‘Tae gaat nu een tweede kom halen!’ zegt ze. Ze lacht. ‘Ja, daar kan ik wel aan wennen!’

Hana eet door en concentreert zich op de smaakexplosie van elke hap en slurp. Uit de speakers aan de muren begint muziek te spelen. Het wordt stil in de kantine, alsof iedereen weet wat er gaat komen. Ineens stampt er een lange, zwarte laars op haar tafeltje. De laars zit vast aan een persoon en die persoon is Soojin. Ze heeft een gouden microfoon vast en beweegt op de beat. De twee andere meisjes die vooraan in de rij stonden – de *eunsujeo*, herinnert Hana zich – staan op andere tafels vooraan in de kantine.

Dan begint Soojin te zingen. Haar stem is hard, trots, zelfverzekerd en loopt perfect synchroon met

de stem van de twee andere meisjes zodra zij meezingen.

‘Ik ben hier. Jij ziet mij. Ik ben als bliksem, ik zet je onder stroom. Ik geef je energie en ik daag je uit. Je bent bang voor mij en je wilt mij zijn.’

‘Dit liedje is geweldig!’ roept Hana naar Jason. Ze probeert boven de muziek en het gejuich uit te komen. ‘Ik heb dit nummer nog nooit gehoord!’

‘Dat komt omdat het nieuw is. De *eunsujeo* verzinnen elke dag een nieuw liedje en dat laten ze horen tijdens de lunch,’ roept Jason terug. ‘Het is niet slecht, maar ik kan dit beter.’

Hana kijkt hem verbaasd aan. ‘Waarom sta jij daar dan niet?’

‘Wil je weten wat nog minder waard is dan een *heuksujeo*?’ zegt Jason. Dan wijst hij naar zichzelf. ‘Ik. Want ik ben niet geboren in Korea. Ik ben de enige hier die een grotere buitenstaander is dan jij. En dat betekent dat ik geen enkele kans krijg om op te treden voor een publiek totdat ik ben afgestudeerd en weer naar huis ga.’

Daar is dat label weer. ‘*Heuksujeo*.’ Wat bezielt mensen om over haar te oordelen voordat ze haar hebben ontmoet? vraagt Hana zich af. Ze weet dat

de K-pop Academy en de idolcultuur exclusief zijn, maar ze dacht altijd dat als ze eenmaal was toegelaten, ze ook geaccepteerd zou worden.

Het liedje is afgelopen en de zangers springen onder luid applaus van de tafels. Leerlingen drommen om Soojin en de twee andere meisjes heen en gillen als fans van echte idols. ‘Het is gênant hoe opgewonden en raar deze leerlingen doen over hun eigen klasgenoten. Ja, het zijn heel getalenteerde klasgenoten die keihard hebben gewerkt om toegelaten te worden tot de beste school van het land,’ zegt Tae. ‘Maar ze zijn nog geen echte idols.’

Hana kijkt naar alle drukte rondom de zangers en denkt dat ze een schaduw over hen heen ziet trekken. ‘Zagen jullie dat?’ vraagt ze, maar niemand lijkt haar te horen, want twee *eunsujeo* zijn met elkaar aan het bekvechten. Hun ruziënde stemmen worden luider en luider totdat Soojin schreeuwt: ‘STOP!’

Haar woord rolt als een donderslag door de ruimte en iedereen stopt waar hij mee bezig is. Zelfs de medewerkers van de kantine lijken te verstijven halverwege het aanvullen van de noedels.

Soojin beent weg en kijkt dan om, verbaasd dat de twee meiden haar niet volgen. Ze kijken niet eens naar

haar. Sterker nog, hun ruzie is nog een tandje heftiger geworden en nu gaan ze met elkaar op de vuist. Ze proberen elkaar in het gezicht te krabben.

Soojin rolt met haar ogen en loopt door. Als ze langs Hana loopt, meent Hana dat ze haar hoort zeggen 'Niet weer', voordat ze de kantine uit stampt. Het gevecht gaat door terwijl de andere leerlingen toekijken. Deze keer weet Hana zeker dat ze een schaduw over hen heen ziet trekken en direct daarna wordt het gevecht nog erger. Docenten kijken hulpeloos toe. Ze kunnen niet ingrijpen zonder zelf gewond te raken.

'Iemand moet hier een eind aan maken,' zegt Hana. Ze voelt zich machteloos, maar dan realiseert ze zich: 'Wij kunnen iets doen.' Ze bukt en raapt Jasons gevallen eetstokje van de vloer. Ze loopt naar de plek waar de noedels worden opgediend en slaat een aantal keer met het eetstokje tegen de soepketel.

KLAAANG!

Het klinkt luider dan Hana had verwacht, maar het werkt. De twee zangers zijn zo afgeleid dat ze even stoppen met vechten, waardoor de docenten hen uit elkaar kunnen trekken en mee kunnen nemen.

De docenten begeleiden de twee meisjes, die er nu verloren en haveloos uitzien, uit de kantine. Tranen

stromen over hun wangen en terwijl ze de ruimte verlaten, snikken ze luid en bieden ze elkaar hun excuses aan. Alsof ze zojuist bezeten waren.

Iedereen in de kantine herpakt zich weer. Leerlingen ruimen hun dienblad op en lopen fluisterend de kantine uit.

‘Wat is er zojuist in vredesnaam gebeurd?’ vraagt Hana.

‘Dat is wat wij hier een doodnormale donderdag noemen,’ zegt Tae. ‘Grapje. Maar ja, het komt vaker voor dan vroeger. Tegenwoordig is het bijna... normaal dat er wordt gevochten op school.’

‘Wat gaat er met hen gebeuren? Ze zagen eruit alsof ze het goed wilden maken met elkaar. Krijgen ze straf of zoiets?’ vraagt Hana.

Jason schudt zijn hoofd en haalt zijn duim langs zijn keel. ‘Ze worden weggestuurd. KPA heeft een streng “geen geweld”-beleid. Als je ruzie hebt met iemand, moet je samen dansen of zingen of een ander soort performancegevecht houden. Maar dit is al het derde vuistgevecht deze maand.’

‘Als dit naar buiten komt,’ zegt Tae, ‘gaat de reputatie van de school er helemaal aan. Daarom moeten ze het wel stilhouden en de leerlingen zo snel

mogelijk vervangen door nieuwe leerlingen.’

‘Dus dat is de reden dat er op het laatste moment een plekje vrijkwam voor mij,’ zegt Hana. ‘Nu begrijp ik het opeens. Daarvoor kreeg ik te horen dat ik totaal geen kans maakte om toegelaten te worden, omdat de wachtlijst zo lang is.’

‘Nou, je moet nog steeds enorm veel talent hebben om op die wachtlijst te komen, dus trek het je niet aan,’ zegt Jason.

Ineens licht zijn horloge rood op en hij staat op. ‘O nee! Ik kom te laat voor mijn les. Ik moet ervandoor. Later, dames!’

Hana pakt haar tassen en maakt aanstalten om te gaan. ‘Ik moet er ook vandoor. Ik moet op zoek naar mijn kamer en mijn spullen uitpakken.’

‘Wij gaan met je mee!’ roepen de meisjes in koor. Ze staan op, nemen Hana’s tassen weer van haar over, haken ieder aan een kant hun armen door die van Hana en lopen met haar mee de kantine uit.

‘Jij bent tegen ons aan gevallen. Nu zit je aan ons vast!’ zegt Nari giechelend.

Hana glimlacht breeduit, opgelucht dat deze twee tenminste geen wrok koesteren. ‘Laat me de weg maar zien!’